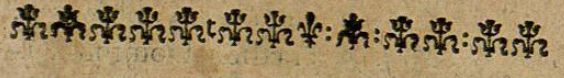

CAPUT XIV.

1. NON turbetur cor vestrum. Creditis in Deum, & in me credite. 2. In domo Patris mei mansiones multae sunt; si quod minus dixissem vobis: Quia vado parare vobis locum. 3. Et si abiero, & praepravero vobis locum: iterum venio, & accipiam vos ad me ipsum, ut ubi sum ego, & vos sitis. 4. Et quo ego vado scitis, & viam scitis. 5. Dicit ei Thomas: Domine, nescimus quod vadis: & quomodo possumus viam scire? 6. Dicit ei Jesus; Ego sum via, & veritas, & vita: nemo venit ad Patrem, nisi per me. 7. Si cognovissetis me & Patrem meum utique cognovissetis, & amodo cognoscetis eum, & vidistis eum. 8. Dicit ei Philippus: Domine, ostende nobis Patrem, & sufficit nobis. 9. Dicit ei Jesus: Tanto tempore vobiscum sum, & non cognovistis me? Philippe, qui videt me videt & Patrem. Quomodo tu dicis: Ostende nobis Patrem. 10. Non credis, quia ego in Patre, & Pater in me est? Verba quae ego loquor vobis, a me ipso non loquor: Pater autem in me manens, ipse facit opera. 11. Non creditis, quia ego in Patre, & Pater in me est; alioquin propter opera ipsa credite. 12. Amen amen dico vobis, qui credit in me, opera quae ego facio, & ipse faciet, & majora horum faciet, quia ego ad Patrem vado. 13. Et quodcumque petieritis in nomine meo, hoc faciam, ut glorificetur Pater in filio. 14. Si quid petieritis me in nomine meo, hoc faciam. 15. Si diligitis me mandata mea servate. 16. Et ego rogabo Patrem, & alium paraclitum dabit vobis, ut maneat vobiscum in aeternum. 17. Spiritum veritatis, quem mundus non potest accipere, quia non videt eum nec scit eum. Vos autem cognoscetis eum, quia apud vos manebit, & in vobis erit. 18. Non relinquam vos orphanos: veniam ad vos. 19. Adhuc modicum, & mundus me jam non videt. Vos autem videtis me: quia ego vivo, & vos vivetis. 20. In illo die vos cognoscetis, quia ego sum in Patre meo, & vos in me, & ego in vobis. 21. Qui habet mandata mea, & ego diligam eum, & manifestabo ei meipsum. 22. Dicit ei Judas, non ille Iscariotes: Domine, quid factum est, quia manifestaturus es nobis te ipsum, & non mundo? Respondit Jesus, & dixit ei: 23. Si quis diligit me sermonem meum servabit, & Pater meus diliget eum, & ad eum veniemus, & mansionem apud eum faciemus, 24. Qui non diligit me, sermones meos non servat. Et sermonem quem audistis, non est meus, sed ejus qui misit me Patris. 25. Hac locutus sum vobis apud vos manens. 26. Paraclitus autem Spiritus S. quem mittet Pater in nomine meo, ille vos docebit omnia & suggeret vobis omnia quaecumque dixero vobis. 27. Pacem relinquo vobis, pacem meam do vobis: non quomodo mundus dat, ego do vobis. Non turbetur cor vestrum neque formidet. 28. Audistis quia ego dixi vobis, vado, & venio ad vos, si diligeretis me, audiretis utique, quia vado ad Patrem: quia Pater major me est. 29. Et nunc dixi vobis priusquam fiat, ut cum factum fuerit, credatis. 30. Jam non multa loquar vobiscum. Venit enim Princeps mundi hujus, & in me non habet quicquam. 31. Sed ut cognoscat mundus, quia diligo Patrem: & sicut mandatum dedit mihi Pater, sic facio. Surgite, eamus hinc.

ARGUMENTUM cum Remissionibus.

Primò Vers. 1. Ait Christus D. quod in domo Patris ejus sunt multae mansiones; Thom. & philippo interrogantibus respondit; de quo dixi tom. 5. lib. 7. c. 11. Secundò Vers. 16. Ait suis Discipulis, quod

Tertio Vers. 23. Interroganti Judae Thadæo, respondit Christus, quod ille diligit Deum, expendi tom. 5. lib. 7. c. 13. de quo hic etiam aliqua dicam.

Spiritus

Spiritus Paraclitus.

QUÆSTIO I.

Quare antequam Christus promittat Spiritum sanctum, denuntiat legem esse servandam?

Act. 1. Ait Christus D. in praesenti. Si quis diligit me; sermonem meum servabit: de quo Evagelio lae tractavi citato tom. 5. lib. 7. c. 13. per viginti unam quaestionem. Illud vero nunc notandum est quod antequam Christus, D. promittat Spiritum Sanctum, ac illum mittat, prius docet, legem ejus esse servandam, innuens quod ad recipiendum Spiritum S. alta & suprema dispositio requiratur: Act. 1. n. 4. Scribit D. Lucas quod Christus ascensus in caelum suis discipulis conversans, praecepit eis ab Ierosolymis ne discederent, sed expectarent promissionem Patris, quam audistis, inquit, per os meum. In quo multa consideranda sunt: Expectarent promissionem Patris: Non statim ut ascendit in caelum misit Spiritum S. sed post tredecim dies, ut ipsimet sanctissimi Apostoli per tot dies disponerentur, ac praeprarentur ad tantum donum excipiendum. Satis ingeniose dubitat ibi Oecum. quomodo Christus ait: Ut expectarent promissionem Patris: & etiam ipse dixerat Joan. 16. n. 7. Si non abiero Paraclitus non veniet ad vos: ait citatus Doctor: At si nunquam advenerat Spiritus sanctus quomodo dixerat: Accipite Spiritum sanctum. Christus post resurrectionem apprensus suis Apostolis insufflavit, & dixit Accipite Spiritum sanctum. Joan. 20. n. 22. Quomodo ergo eos nunc adhortatur, ut expectent promissionem de Spiritu sancti missione; quomodo expectare debent: id quod jam acceperant, & habent: Suae objectioni ex Graecorum patrum sententia occurrit ipse Oecumenius, & ait: Verum si adhuc nunquam advenerat Spiritus, quomodo dixerat, capaces eos reddens, ac idoneos ad spiritus susceptionem: acceperunt autem, quando descendit. In die Pentecostes Apostoli Spiritum sanctum acceperunt; tamen quando post resurrectionem eis apparuit, ac insufflavit, dicens: Accipite Spiritum sanctum: per suum halitum, ac insufflationem eis infundit quandam dispositionem ac praeprationem ad accipiendum Spiritum sanctum. Hoc dixerat, capaces eos reddens, ac idoneos ad spiritus susceptionem. Tam altum, & sublime donum est Divinus spiritus, tantamque munditiem, in nobis requirit, ut ipsemet filius Dei Christus Jesus multo antea sanctissimos suos Apostolos per insufflationem suam, veluti quodammodo saum spiritum communicans eos praepraverit, ac disposuerit ad ipsum divinum spiritum accipiendum. Hoc dixerat, capaces eos reddens, ac idoneos ad spiritus susceptionem. Loquens Christus Dominus de adventu Spiritus sancti in nos sic ait, Joann. 14. n. 17. Vos autem cognoscetis eum, quia apud vos manebit, & in vobis erit. Quae verba valde subtiliter expendit D. Augustinus, quomodo, ait, apud vos manebit & in vobis erit? Nam prius est esse

in aliquo loco, quam in eo manere; nam mansio in aliquo loco, supponit existentiam in illo; sic responder sanctus Doct. tractat. 74. in Joan. Apud vos manebit, & in vobis erit, inquit: Erat in eis ut maneat, non manebit, ut sit, prius est enim esse alicubi, quam manere: Alique dubio, prius est adesse, ac existere in aliqua parte, quam in ea permanere, ac facere habitationem. Prius est esse alicubi, quam a Divino manere: Quamvis hoc verum sit in omnibus; tamen in negotio adventus Spiritus sancti in nos, tam magna, ac idonea praepratio ac dispositio in nobis requiritur, quod ad ipsius susceptionem, prius quodammodo videatur requiri, ut ipse apud discipulos maneat disponens eos; & praeprans, quam adesse, ac exillere apud eos, ut ita hac loquendi methodo moneat, quam vehementer postulandum est ab Spiritu S. ut ipse nos disponat, ac praepraret ad sui susceptionem: Ipse suo divino afflatu animam purificat, ac sanctificat, ut ad nos veniat, in nobisque habitet. Dicitur Act. 2. n. 1. Cum complerentur dies Pentecostes, erant omnes pariter in eodem loco: factus est repente de caelo sonus tanquam adventus spiritus. Magno sane, & alto mysterio factum, ut adventus Divini spiritus, non fieret alio tempore, nisi in die Pentecostes; qui ex Graeca voce significat diem quinquagesimum a Paschate: quod festum Pentecostes inditum fuit Judaeis a Deo, tum in memoria datae legis Moyli in Sina, Exod. 19. n. 1. tum etiam in gratiarum actionem pro novis illius anni frugibus, quae ut pate jam maturae incipiebant tunc meri, ex quo adventus Divini Spiritus in tali die quandam rationem moralem invenit. Oecumenius ibi ait: Cum complerentur dies Pentecostes, hoc est, circa Pentecostem, circa ipsum jam festum, fructus requiem tempus esse mature messi spiritualis falcem immittere. Tunc venit Divin. Spiritus cum jam terrae fructus praeprati sunt, ut falcem colligantur ad messem, peridonee denotans; quod tunc Divinus Spiritus ad nos venit, cum jam spirituales nostri fructus Fidei, Spei, Charitatis, Patientiae, ac Contritionis praeprati sunt, ut ad messem perveniant, & colligantur ad pleniorum Spiritus S. gratiam, ac ad caeleste horreum: Cum tempus esse mature messi spiritualis falcem immittere. Ait Regius Vates Pl. 103. n. 21. Catuli leonum rugientes, ut rapiant, & querant escam sibi: Catuli leonum sunt filii Ecclesiae, sic dicti praefortitudine, ac generositate. Catulus leonis Judae Gen. 49. rugientes praefame, ac desiderio caelestium donorum. Ut rapiant & querant escam sibi. Valde sane mirabile est hoc dictum: Inversus omnino est ordo: nam prius est querere, deinde vi, ac conatu rapere, possidere ac tenere quomodo contra ait Psalmista: Ut rapiant, & querant: Explicat Lauret. Cervar. ex D. Gregor. nempe, auxilium gratia Spiritus S. Inde ait: rapiant, & querant: quia anima iusti tam sitibunda debet esse gratia Spiritus sancti, quod licet ipsam multa, vi ac labore, & penitentia rapiat, obtineat, ac possideat, non inde selet, & quiescit, sed adhuc studiosè querit, ac si minimè obtinisset, ac rapuisset; & inde denuo sollicitè eam perquirat.

Act. 1.

Joan. 16. Occumen.

Joan. 20. Altissima dispositio in nobis requiritur ad Divinum spiritum suscipiendum.

Plal. 103.

Joan. 14.

D. August.

QUÆSTIO II.

Quare dum Spiritus Sanctus venit, mansionem facit?

5. At Christus D. quod apud observantem sua mandata, ad eum venimus, & mansionem apud eum facimus. Nam Spiritus S. cum venit in hominem, mansionem facit apud eum. Ad hanc rem denotandam dum Act. 2. describitur adventus Spiritus S. n. 2. dicitur: Factus est repente de celo sonus tanquam advenientis spiritus vehementis... Et apparuerunt illis dispersa lingue tanquam ignis sedentes super singulos eorum, & repleti sunt omnes Spiritu S. Sonus venit repente; quæ enim repente fiunt, maxime animum excitant, & commovent: Tamen Apost. non dicitur repleti Spiritu sancto, quando sonus advenit, sed quando in figura linguarum sedit super singulos eorum.
6. Maxime expendendum est, quod Spiritus S. sedit super singulos eorum. Primum: D. Cyrillus Hierosolymitan. Catecheli 17. ait: Sedit super illos, ut novæ corona spirituales per linguas igneas imponeretur capiti eorum. Linguarum proprius locus est os; tamen linguæ Divini spiritus non in ore, sed in capite sedent, quia Apostoli per suas linguas igneas verborum Dei erant coronandi in capite, ut omnibus imminerent. Secundò, Ammonius, ut eos declararet Orbis doctores, eosque ostenderet celesti sapientia, ac facundia præditos, Tertio: Ut fieret evidens quod Spiritus S. tam in ipsis Apostolis, quam eorum successoribus, ut ait D. Chryl. perpetuò permanens esset, usque ad finem mundi, juxta stabilitatem Christi Joan. 14 n. 16. Nam sessio stabilitatem, firmitatem, ac perpetuitatem dicit.
7. Quarto: D. Greg. Naz. Orat. 44. sic ait: Sessio hæc regia in Spiritu S. dignitatis excellentiam designat, ejusque super sanctos requiem, Sedit Divinus Spiritus super capita Apostolor. ad ostendam suam supremam regiam excellentiam & quod ipse sedit, ac requiem habet super sanctos. Primum requievit & sedit super ipsam Sanctum Spiritum Christum J. sum in Jordane, cum baptizaretur à Joan. Vidit Spiritum Dei descendentem sicut columbam, & venientem super se: Math. 3. n. 16. alii legunt. Manentem in eo: Ut ostenderetur, quod vox Patris intonans: hic est filius meus dilectus: ad Christum dirigebatur, & non ad Joan. ut ait D. Hieron. Sedit Columba super caput Jesu: ne quis putaret vocem Patris ad Joan. factam, non ad Dominum Sic & alii patres, ut dixi to. 1. lib. 3. c. 2. q. 22. n. 80. Et ut etiam ostenderet, quod Spiritus sanctus totum Christum, omnesque ejus potentias gubernabat, ac dirigebat, ut ibid. n. 79.
8. Secundò, & singularissimo modo requievit Spiritus sanctus super sanctissimam Virginem, ut ait Andr. Gret. de Orat. 1. Annuntiatione. Novam Dei arcam, in qua Dei Spiritus conquevit: A primo instanti suæ immaculatæ Conceptionis absq; ulla labe peccati originalis, & actualis, in omni puritate, ac sanctitate eam replens, ut ait Petr. Dam. serm. de Annuntiatione: A Deo electam, & prælectam, totam rapuit sibi Spiritus sanctus: ut decebat illi quæ eligebatur, ut filium Dei generaret, ipsamque nutrirer, indeque specialiter eam Spiritus sanctus gratiâ

suâ regeneravit, ac nutriti divino, ac Spirituali cibo. Unde merito Spiritus S. appellatur nutritius ac pædagogus Virginis Mariæ ab Andr. Cret. & ait: Porro congrua ei scilicet Virgini Mariæ profertur esca, hâtenusq; alit, nulla hominum manu comparato cibo, qui medicum aliquantum ejus est alendus lacte: ac Spiritus sanctus nutritus efficitur Virginis. Destinabatur Virgo ut infantem lactaret Deum purissimo uberum lacte, ac ut illum fasciis stringeret, hoc quodammodo officio Spiritus S. nutritus efficitur Virginis: cum illa futura esset mater, ac nutritrix filii Dei anticipato sumptuosius obsequio vices ex parte recipiat. Nutritus efficitur virginis: Et quia Virgini Mariæ, ut matri datur, non solum filium suum Jesum nutrit, sed etiam custodire, hinc & Spiritus S. sic ipse purissimæ Virgini quasi Ang. custos, ut h. bei S. Odon. Camerac. in Expon. Canon. dist. 3. & refertur à Cerda ad Terull. lib. de Baptismo c. 4. ubi ait: De Virgine, habeatur scilicet, Custode Spiritu sancto, sine omni culpa vixisse, quasi habuisset Angelum custodem Spiritum sanctum.
Tertio, requievit Divinus Spiritus super Justos, & Sanctos, 1. Petr. 4. n. 14. Spiritus Dei super vos requiescit: cum eos justos, & sanctos facit, & in tantum elevat, & sublevar, ut qui erant filii iræ, & servi peccati, per gratiam suam fiant filii Dei. Ait Apostolus ad Galat. 4. n. 6. Quoniam autem estis filii, misit Deus Spiritum filii sui clamantem: Abba Pater. Unde fieri potuit, quod homo, qui erat servus peccati, ac sub diaboli jugo, ad tantum apicem elevaretur, ut dicitur Deum habere Patrem, ipsumque ut patrem clamare, ac dicere, quod videbatur impossibile: Tamen Divinus spiritus per suam gratiam in nobis infusam, difficultatem abstulit, & tantam dignitatem nobis dedit. D. Chrysol. serm. 71. ait: Misit Deus Spiritum filii sui clamantem Abba pater. Lacescit mens, & cor nostrum desinit ad Divina, nisi Deus qui fieri jubet, impleat ipse qui jubet. Quando ausa mortalitas Deum vocare patrem, nisi modo, quando superna virtute, hominis anima animatur interna: Nempe, per Spiritum Sancti afflatum.
Ait Christus D. Luc. 12. n. 49. Ignem veni mittere in terram, & quid volo nisi ut accendatur: Variè dubitant Interpretes, quid per ignem intelligatur. Tertull. lib. 4. contra Marcion c. 29. intelligit Infidelium persecutiones: D. Cyrill. in Catena Apostolorum prædicationem: At D. Ambros. ad citatum locum interpretatur Spiritum Sanctum: Sed quo fine Deus voluit mittere Spiritum Sanctum, ut ignem in terram? D. Bernad. serm. 3. de Verbis Ilaiz existimans, quod Lucifer cecidit ex Seraphico ordine, sic ait: Audi enim, quod ipse, scilicet Christus, loquatur: Ignem veni mittere in terram, quid volo nisi ut accendatur? Vult ergo Seraphim fabricari, ut ibi stet, ubi tu corruiisti, ut tabeas amplius, & livore proprio torquaris. Christus ait, quod venit mittere Spiritum ut ignem in terram; & ad quid iste Divinus ignis Spiritus Sancti mittitur in terram? Seraphim nomen habent ab incendio: Venit Christus ignem Spiritus Sancti mittere in terram, ut excocet humanæ putredinis scoria, purificatq; nostræ naturæ labe, homines recudet, ac transtuleret in Seraphinos: Vult ergo Seraphim fabricari: Sicut Deus ex lapidibus potest filios Abraham efformare

efformare; sic & Divinus Spiritus homines in Angelos, ac Seraphinos refigurare valet.
12. Angelum meum ante faciem meam: Matth. 12. n. 10. Baptista homo ut planum est: unde habet, quod Angelus dicitur, dum ipse prænuntiatur ab Angelo Patri suo Zach. dicitur enim: Spiritus S. repletur a luto ex utero matris sue. Luc. 1. n. 15. Unde ait Euseb. lib. 3. de Præparat. Evang. Repletus ex utero gratia Spiritus S. Angelus est dicitur. Ipse Divinus Spiritus gratiâ suâ, ex homine valuit eum reformare in Angelum.

QUÆSTIO III.

Quare Divinus Spiritus dicitur Paracl.

13. Ait Christus in præsentem: Paraclitus autem Spiritus. Unde quæstio excitatur, cur Divinus Spiritus Paracl. appellatur? Cornel. à lapide cap. 9. Actor. Verf. 3. 1. Consolatione Spiritus S. ait: quod paraclitus, verbum est Græc. & tria significat, scilicet, Consolationem, exhortationem, & Patrocinium. Inde Spiritus S. Paracl. quia hæc tria sanctis præstat in multa, & magna abundantia: Quam magna multitudo dulcedinis tue, Domine, quam abscondisti timentibus te: Unde citato loco Act. 9. n. 3. dicitur de Paulo: Consolatione Spiritus S. repletur: Syriac. Consolatione Spiritus S. que multa erat.
14. Denuntiat Christus summam, ac extremam omnium laborum, ac persecutionum tempestatem, ac procellam suis discipulis, ait enim: Ego mitto vos sicut oves inter lupos: Matth. 10. n. 16. Tradent vos in conciliis, & synagogis suis flagellabunt vos in surgent gentes, & reges contra vos, tradet frater fratrem, & pater filium, & eritis odio omnibus hominibus propter nomen meum, ita ut, qui vos interfecerit existimabit se obsequium præstare Deo; & inter hæc, ut scribitur Act. 5. n. 41. Ibant Apostoli gaudentes à conspectu Concilii: Unde illis inter tot adversa tanta animi generositas, ut nihil timerent. Ita interna consolatio, ut non tristarentur, sed gauderent: Dixerat illis Christus: Nolite cogitare, quomodo, aut quid loquamini, non enim vos estis qui loquimini, sed Spiritus Patris vestri, qui loquitur in vobis Matth. 10. n. 20. Unde ait D. Paschal. lib. in Matth. Spiritu sancto corroborati, omnia sua via, & lenia fiebant, ut non ad tristitiam, sed ad gaudium contingerent. Armabatur contra faceros Apostolos omnis diabolica tyrannis, od. o. insidii, ferro, gladio, igne, equulo ac tormentis exquisitis: tamen illi interna consolatione adeo magna erant perfusi, ut illa non ad tristitiam, sed ad gaudium contingerent.
15. Magno, & ingenti supplicio, nunquam antea, nec postea viso premebatur totus generali diluvio mundus; in quo tantum genus humanum perierit, præter octo animas, quæ in arca salvæ factæ sunt, consumptisque etiam omnibus animantibus terræ, ac volatilibus cali, præter pauca de qualibet specie ad illius conservationem, quæ custodite sunt in arca, in qua Noe cum suis debebat tanquàm inclusus in carcere & magno sanè dolore, ac tristitia, cum universi homines, in quibus multi erant cognati, amici, ac consanguinei, perirent: Recordatus

deus sua eximia pietate, volensque mundum à tanta oppressione sublevare, ac tanto supplicio eximere, Noemumque cum suis ab illo abstrufo carcere liberare; Adduxit spiritum super terram Gen. 8. & imminuit aqua. Gen. 8. n. 1. Quisnam esset iste spiritus? maxime dubitant Interpretes. D. Ambros. Esse Spiritum S. contendit. D. Ambr. lib. de Noe c. 16. ubi sic ait: Non puto, hoc ita dicitur, ut spiritus nomine ventum accipiamus: neque enim ventus poterat si care diluivum. Alioquin cum mare venis ageretur quotidie, excinaretur profecto: Spiritus igitur virtute invisibili diluivum illud repressum esse, non dubium est; Cælesti operatione, non flatu; Unde scriptum est Ps. 103. n. 30. emittit Spiritum tuum, & creabuntur, & renovabis faciem terræ: est ergo spiritus, cujus operationi credere tu beneficio universa videntur. Erat totus mundus aquarum submersione, ac pondere maxime gravatus, & Noe cum sua familia conclusus in arca; Venit autem Divin. Spiritus qui repressit diluivum, excussit aquas, Noemum cum suis eduxit foras, ut communi aere frueretur, & ingenti levamine, ac eximia consolatione jucundaretur, ut lætus, ac gratulabundus, ut ait Abul. neo offerret sacrificia, indeque Divini Spiritus benefico omnia restaurantur, ac cum gaudio exultant, & lætantur, magnumque levamen recipiunt.
16. Ait Regius Vates Pl. 76. n. 4. Renui consolari, memor fui Dei. & delectatus sum: Prima verba: Renui consolari, Arb. & alii legunt: Nolui consolari anima mea: id est, in nulla re creata, ac huius sæculi potui invenire levamen, ac consolationem; & inde ut illam habere recordatus sum Dei, & illa inventa maxime delectatus sum. Sic Anima sancta, ut in præsentem ponderat Lotin dicebat Cant. 3. n. 1. In lectulo meo per noctes quaesivi quem diligit anima mea... per vicos & plateas quaeram illum; quia in nullo alio poterat invenire requiem, & consolationem, & quisnam est iste dilectus tam vehementer exoptatus ab anima sancta, est nempe, Divin. Spiritus, qui sanctarum animarum est sponfus? D. Bern. serm. de Verbis Apost. ait: Est gaudium in deo regno Dei, est gaudium in Spiritu S. Unde ne gaudium, nisi de justitia, & pace procedit: & statim: & hoc est duplex gaudium, quod habes in Spiritu S. de memoria futurorum bonorum & malorum præsentium tolerantia. Anima sancta renuit consolari, & invenire consolationem in rebus terrenis memor fuit Divini sponfi Spiritus S. in eo maxime delectata est de memoria futurorum bonorum, & malorum præsentium tolerantia.

QUÆSTIO IV.

Quare Divinus Spiritus à Christo D. dicitur, quod docebit, & suggeret omnia?

17. Ait Christus in præsentem suis Discipulis; quod Spiritus S. eos docebit, & suggeret omnia; ipse enim Divin. Spiritus datus est, ut ait D. Ch. ylost. in Acta, ut Magister, lux ac lumen totius Eccl. Dixit Deus Gen. 1. n. 3. Fiat lux & facta est lux: tamen ut fiat lux clara, & candida præmissus est à Deo Divinus Spiritus, ut haberetur Verbu antecedenti: Spiritus Domini ferebatur super aquas: quia à dono Spiritus sancti venit

Gen. 8. d. Ambros. Psal. 103. Divini Spiritus beneficio omnia levamen ac consolationem habent. Psal. 76. Ambrosius. Castiod. D. Gregor. Cantic. 3. Anima sancta à se, in Divino Spiritu habet consolationem. D. Bernad.